

## D ů v o d y:

Stanovisko rekursního soudu bylo by správným, kdyby mezi spornými stranami byl poměr kontokorentní. Takový poměr nemůže však býti založen již pouhým poskytnutím úvěru mezi obchodníky. Dle tvrzení žalob, jež nebyla v odpor vzata, postoupila firma C. žalobkyni každou z obou zažalovaných cen trhových za zboží, žalované straně dodané, doložkou, ihned na fakturu připojenou. Již tato okolnost vylučuje možnost, by zažalované pohledávky byly vzešly v samostatnou pohledávku kontokorentní firmy C., i kdyby s touto žalovaná v delším obchodním spojení stála. Mimo to žalovaná strana ničím neprokázala, že mezi ní a firmou C. založen shodnou vůlí stran poměr kontokorentní, čehož by bylo třeba, by pohledávky zažalované pozbyly samostatné povahy a přešly v pohledávku jednotného salda kontokorentního. Třeba nebylo potřeba, by tato shodná vůle vyjádřena byla smlouvou formální, stačí zajisté, když jest zjevna z konkludentních činů, na př. vzájemným zasíláním uzávěrek obchodních ročních, nebo pololetních, v nichž účtuje se z pozůstávajícího salda a z úroků, v něm započtených, nový úrok od začátku účetního období a že druhá strana bez námitek výtah z kontokorenta přijme a tím mlčky souhlas projeví a pod. Než pouhá jednotná upomínka, jak ji žalovaná na prokázání poměru kontokorentního uvedla, nestačí, neboť z té přece neplyne, že upomínající strana chtěla považovati úhrnně naznačenou částku za pohledávku jednotnou ze salda, tedy jinakého právního důvodu a že druhá strana, upomínaná, s tím souhlasila, když nejen není v upomínce nic takového vyjádřeno, nýbrž ani z ní nevyplývá, že v částce zaúčtovány jsou i úroky do 31. prosince 1918, z jednotlivých trhových cen dospělé a že by se od 1. ledna 1919 celý úhrnný obnos cen včetně úroků, tedy nyní v celku dále úrokovati obmýšlel a žalovaná s tím souhlasila. Jelikož tedy žalovaná ničím neprokázala, že zažalované pohledávky trhových cen ztratily samostatné své povahy, přeměněny byvše v pohledávku kontokorentní, jeví se právní posouzení případu rekursním soudem právně mylné, vznesená námitka nepřislušnosti dovolaného soudu neodůvodněnou i slušelo naříkané usnesení ke stížnosti žalobkyně změnití a usnesení stolice první obnoviti.

## Čís. 305.

**Spor o knihovní vklad nezapsaného ještě práva zástavního nelze knihovně poznamenati.**

(Rozh. ze dne 29. října 1919, R I 413/19.)

K žalobě o vklad zástavního práva na nemovitosti knihovně zapsané, povolila první stolice poznámku, že o vklad zástavního práva vede se spor. Rekursní soud zamítl žalobcovu žádost o knihovní poznámku, o d ů v o d n i v své rozhodnutí takto: Za poznamenání sporu lze podle §§ 61, 69 a 70 knih. zák. žádati jen tenkrát, když někdo, jsa poškozen na knihovním svém právu nějakým vkladem, odpírá tomuto vkladu z důvodu neplatnosti sporem, aneb když někdo domáhá se za-

lobou buď výmazu zapsaného práva z důvodu promlčení, buď přiznání věcného práva z důvodu vydržení. O žádný z těchto případů se zde nejedná, neboť podle zprávy soudu první stolice není právo zástavní pro pohledávání žalobcovo dosud v knize pozemkové vloženo, a uplatňuje žalobce svou žalobou pouze závazek strany žalované, pro kterýž by žalobce, zvítězí-li ve sporu, teprve nabyl práva knihovního.

Nejvyšší soud nevyhověl odvolacímu rekursu.

### Důvody:

František A. v žalobě, podle které navrhl povolení poznámky spornosti, netvrdí, že byl zkrácen v nějakém právu knihovním, ani neopírá svůj žalobní nárok o právo knihovní, nýbrž o osobní právo obligační. Nelze tedy žádanou knihovní poznámku zařadit mezi případy, vyjmenované v § 20 a), b). pokud se týče v § 73 knih. zák.; vždyť poznámka ta ani nemá sloužit k vyznačení osobních poměrů takového způsobu, jaký naznačen jest v odstavci a) §u 20, ani nemá a nemůže založit takové právní účinky, jež jsou s knihovní poznámkou spojeny podle předpisů knihovního aneb konkursního řádu, nebo zákona odpůřícího.

### Čís. 306.

**Pokud nebyla vyzdvižena, není zabavitelnou ani uvolněná část hotovosti, zadržaná při okolkování bankovek.**

(Rozh. ze dne 29. října 1919, R I 417/19.)

Prvá stolice povolila vymáhajícímu věřiteli exekuci zabavením nároku, který prý má dlužník na vydání zadržného obnosu z okolkování bankovek v částce 760 K proti České bance v Praze v částce 380 K s 1 proc. úrokem ze dne 7. března 1919. Rekursní soud návrh na povolení exekuce zamítl, uváživ toto: Nárok, jehož zabavení bylo usnesením první stolice povoleno, nepřísluší dlužníku proti České bance, nýbrž správně proti státu, jak vyslovují to předpisy, jež hned citovány budou. Tento nárok pak jest dle § 1 zákona ze dne 25. února 1919 čís. 84 sb. z. a n. nezabavitelný. Návrh arci tvrdí, že celý tento nárok byl berní správou dne 3. září 1919 uvolněn, to však neučinilo po náhledu rekursního soudu nárok zabavitelným, neboť nařízení ministerstva financí ze dne 5. února 1919 čís. 86 sb. z. a n., na základě citovaného zákona vydané, počítá v § 8, odstavec druhý, s takovýmto uvolněním, t. j. zpětsplacením, jak to nazývá, a přece tam jedním dechem opakuje ustanovení o nezabavitelnosti nároku. Ale nejen to, také nařízení vlády ze dne 7. března 1919 čís. 118 sb. z. a n. o uvolnění zadržných vkladů do 250 K stanoví v § 3, odstavec třetí, že kdo takovýto uvolněný vklad vybírá, musí prokázat svou totožnost s osobou, na vkladním listě jmenovanou, z čehož jde, že vymáhajícímu věřiteli vydána býti nesmí, a proto také nemohlo by přikázání k vybrání býti provedeno, takže jest již proto zabavení nepřípustným.